

ΚΑΙΤΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Το σκουλαρίκι της τύχης

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το σκουλαρίκι της τύχης**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Καίτη Οικονόμου
ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Νέλλυ Βασιλείου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© Καίτη Οικονόμου, 2007, 2016
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: David & Myrtille/arcangel.com,
Preobrajenskiy/shutterstock.com, offscreen /123RF
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Ωκεανίδα, 2007, 20.000 αντίτυπα
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.,
Δεκέμβριος 2016, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1747-9
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1748-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

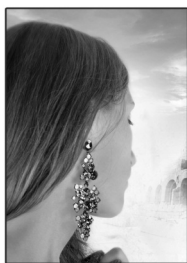
Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΚΑΙΤΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Το σκουλαρίκι της τύχης

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Από τις Εκδόσεις ΩΚΕΑΝΙΔΑ κυκλοφορούν:

Μου το είπε ένας άγγελος, 2008
Δράκος στο χιόνι, 2009

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Λευκή ορχιδέα, 2010
Το φθινόπωρο της μάγισσας, 2011
Έρωτας πόλεμος, 2012
Η καρδιά θυμάται, 2013
Ο κήπος με τις μουριές, 2015

 ους είδε στον *Κρίνο*, το γνωστό ζαχαροπλαστέίο της οδού Αιόλου. Ήταν Σάββατο, μέσα Ιουνίου, και είχε βγει για ψώνια με την κολλητή της, τη Λένα. Κατέβηκαν με το μετρό στο Σύνταγμα, περπάτησαν όλη την Ερμού ως το Μοναστηράκι και μετά πήραν την Αιόλου. Φτάνοντας στον *Κρίνο*, έκαναν την καθιερωμένη στάση για τους περίφημους λουκουμάδες. Διάλεξαν ένα τραπεζάκι δεξιά όπως μπαίνεις, ακούμπησαν τις τσάντες με τα ψώνια τους σε μια ελεύθερη καρέκλα κι απόλαυσαν τους λουκουμάδες τους συζητώντας το θεμελιώδες ζήτημα της τιμής σε συνάρτηση με τη σφοδρή επιθυμία που εμπνέει το αντικείμενο του πόθου, που στην προκειμένη περίπτωση ήταν ένα ζευγάρι άσπρα ψηλοτάκουνα πέδιλα *Καλογήρου* που αγόρασε σε αστρονομική τιμή η Μαίρη.

«Κι εσύ γιατί με άφησες;» ρώτησε μπουκωμένη τη Λένα. «Τι φιλενάδα είσαι;»

«Αφού λύσσαξες να τα πάρεις!» αγανάκτησε η φίλη της. «Τι ήθελες να κάνω;»

«Να με βγάλεις σηκωτή από το μαγα...»

Ξαφνικά γούρλωσε τα μάτια της, άνοιξε το στόμα της κι η ανάσα της βγήκε σαν ρόγχος.

«Τι έπαθες;» ανησύχησε η Λένα, που νόμιζε πως στραβοκατάπτε την μπουκιά της.

Η Μαίρη όμως κοίταζε την είσοδο, ενώ στο εκφραστικό της πρόσωπο αποτυπώνονταν διαδοχικά η κατάπληξη, το σοκ και τέλος η απόγνωση.

«Πνίγηκες; Έλα, πιες λίγο νερό».

Η Λένα ανακάθισε και της έδωσε το ποτήρι, η Μαίρη όμως δεν άπλωσε το χέρι να το πάρει, αλλά για να δείξει βουβά προς τον κεντρικό διάδρομο του μαγαζιού.

Η Λένα γύρισε σαστισμένη το κεφάλι της και είδε μια οικογένεια που μόλις είχε μπει και κατευθυνόταν στο βάθος, στον πάγκο του σελφ σέρβις: δυο παιδάκια που τιτίβιζαν χαρούμενα, μια κομψή, αεράτη ξανθιά κι έναν γοητευτικό σαραντάρη...

«Δεν το πιστεύω...» ψέλλισε. «Ο Κώστας!»

Στο μεταξύ τα μέλη της οικογένειας είχαν σταματήσει μπροστά στον πάγκο του σελφ σέρβις. Ο άντρας, καθώς έπαιρνε τον δίσκο του, έπιασε τρυφερά τη γυναίκα από το μπράτσο κι έσκυψε να της ψιθυρίσει κάτι στ' αυτί. Με την κίνηση αυτή, το κεφάλι του στράφηκε προς τα τραπέζια του μαγαζιού και το βλέμμα του διασταυρώθηκε τυχαία με τα στρογγυλεμένα μάτια της Μαίρης. Η κοπέλα τον είδε να κοκαλώνει, αλλά δε στάθηκε να παρακολουθήσει τη συνέχεια. Πετάχτηκε όρθια, άρπαξε τις τσάντες της και είπε πνιχτά στη Λένα: «Πάμε!»

Πήρε το πρώτο μήνυμα πριν προλάβουν καλά καλά να απομακρυνθούν από τον *Κρίνο*. Ακούστηκε ο χαρακτηρι-

στικός ήχος κι όταν έβγαλε το κινητό της είδε ότι το μήνυμα ήταν από εκείνον. Πέταξε το κινητό στην τσάντα της χωρίς να το διαβάσει, προσπαθώντας μάταια να συγκρατήσει τα καυτά δάκρυα που έτσουζαν τα μάτια της.

«Έλα, βρε κουτή, δεν αξίζει να κλαις. Του δίνεις αξία», της είπε η Λένα, που πάσχιζε να την παρηγορήσει από τη στιγμή που βγήκαν από τον *Κρίνο*.

«Δεν κλαίω!» απάντησε βραχνά η Μαίρη.

«Ό,τι πεις», συμφώνησε καλόβολα η φίλη της.

Πήραν τον ηλεκτρικό από την Ομόνοια και μόλις βγήκαν από την υπόγεια σήραγγα το κινητό άρχισε να χτυπάει μες στην τσάντα της σαν δαιμονισμένο.

Ήταν αυτός, και της είχε κάνει άλλες δύο αναπάντητες. Απέρριψε την κλήση και είπε στη Λένα: «Αναρωτιέμαι τι δικαιολογία είπε στη γυναίκα του για να μου κάνει τρία τηλεφωνήματα».

«Ότι έχει συχνουρία;» υπέθεσε εκείνη.

Μέχρι να φτάσουν στον Περισσό, όπου θα κατέβαιναν, είχε πάρει άλλα δύο μηνύματα και τρεις κλήσεις.

«Μάλλον ευκοιλιότητα», μουρμούρισε η Μαίρη απενεργοποιώντας το κινητό της με κουρελιασμένα νεύρα.

«Τι;» ρώτησε σαστισμένη η Λένα.

«Πρέπει να είναι κλεισμένος στην τουαλέτα από την ώρα που φύγαμε», εξήγησε η Μαίρη και η άλλη κοπέλα έβαλε τα γέλια.

«Μ' αρέσει που δε χάνεις το χιούμορ σου. Καλό σημάδι!»

Πέρασε την υπόλοιπη μέρα με κλειστό το κινητό και το σταθερό βγαλμένο από την πρίζα, αφού τηλεφώνησε πρώτα στους γονείς της για να μην ανησυχήσουν.

Η Βασιλική και ο Στέφανος Παπάς ήταν προχωρημένοι άνθρωποι και δεν έκαναν αδιάκριτες ερωτήσεις όταν τους είπε ότι δε θα απαντούσε στο τηλέφωνο γιατί ήθελε να αποφύγει κάποιον. Η Βασιλική τη ρώτησε απλώς πότε θα τη δούνε κι εκείνη απάντησε αόριστα: «Θα πεταχτώ ένα από αυτά τα Σαββατοκύριακα στη Χαλκίδα».

Μετά από μια σαρωτική επιδρομή στο ψυγείο και μια ανήσυχη ταραγμένη νύχτα, σηκώθηκε την Κυριακή από το κρεβάτι αποφασισμένη να κλείσει οριστικά αυτό το κεφάλαιο της ζωής της.

Ο Κώστας, όμως, είχε άλλη γνώμη. Εμφανίστηκε στις έντεκα το πρωί με μια τεράστια ανθοδέσμη και ύφος συντριβής και μεταμέλειας.

Μόλις τον είδε στο κατώφλι της, η πρώτη, ενστικτώδης παρόρμηση ήταν να του κλείσει την πόρτα στα μούτρα. Τελικά, όμως, επικράτησαν πιο νηφάλιες σκέψεις. Η Μαίρη ήξερε πόσο μεγάλη ιδέα είχε για τον εαυτό του, παρόλο που του το συγχωρούσε μέχρι τότε με την ελαστικότητα της ερωτευμένης. Τώρα, όμως, ήταν σίγουρη ότι ο Κώστας δε θα κατέθετε τόσο εύκολα τα όπλα, θα έκανε ό,τι μπορούσε για να την τουμπάρει, σίγουρος ότι δε θα αντιστεκόταν για πολύ στη γοητεία του. Αποφάσισε, λοιπόν, να εφαρμόσει μια δραστική μέθοδο, με την ελπίδα ότι δε θα την ξαναενοχλήσει. Έτσι, όταν της είπε ψιθυριστά «Αγάπη μου...» του απάντησε όσο πιο ήρεμα μπορούσε «Πέρασε μέσα», ανοίγοντας την πόρτα.

Την ακολούθησε κάπως σαστισμένος στο καθιστικό του μικρού διαμερίσματος κι άπλωσε προς το μέρος της την τεράστια ανθοδέσμη. «Για σένα!» της είπε.

Η Μαίρη την πήρε και την πέταξε αδιάφορα σε μια πολυθρόνα – αδιάφορα, όχι θυμωμένα, πράγμα που τον ξάφνιασε ακόμα περισσότερο.

Προφανώς περίμενε σκηνές και υστερίες, σκέφτηκε χαιρέκακα, αλλά δε θα του κάνω το χατίρι!

«Κάθισε», του είπε με τυπική ευγένεια.

Ο Κώστας κάθισε μουνδιασμένος στον καναπέ και την κοίταξε σαν δαρμένος σκύλος.

Η Μαίρη στάθηκε όρθια σε κάποια απόσταση σταυρώνοντας τα χέρια της στο στήθος. «Σε ακούω».

«Αγάπη μου... Είμαι ασυγχώρητος, το ξέρω...» μурμουρίσε. «Η μόνη μου δικαιολογία είναι ότι σ' αγαπώ τόσο πολύ που δεν τόλμησα να σου πω...» Η φωνή του ράγιζε κι έσκυψε συντετριμμένος το κεφάλι του.

«Πως είσαι παντρεμένος», συμπλήρωσε όσο πιο ήρεμα μπορούσε η Μαίρη. «Δεν πειράζει, Κώστα, μες στη ζωή είναι κι αυτά».

Ανάβλεψε και την κοίταξε έκπληκτος.

«Θα με συγχωρήσεις λοιπόν;»

«Αν είναι αυτό που σ' απασχολεί, ησύχασε. Δε σου κρατάω κακία», τον βεβαίωσε, καταφέροντας μάλιστα να χαμογελάσει. «Στην αρχή, βέβαια, θύμωσα!» βιάστηκε να προσθέσει για λόγους αληθοφάνειας. «Μετά, όμως, όταν κατάλαβα πόσο ευτυχισμένος είσαι με την οικογένεια σου...»

«Μα δεν είμαι ευτυχισμένος! Με τη γυναίκα μου δε με συνδέει τίποτα εδώ και χρόνια... Δε με καταλαβαίνει!»

Εμ, θα το 'λεγες, δε θα το 'λεγες; σκέφτηκε ειρωνικά η Μαίρη· αλλά σ' εκείνον είπε: «Το φαντάζομαι, Κώστα μου. Μένεις μαζί της μόνο για τα παιδιά».

«Ε... ναι...» ψέλλισε. «Πού το ξέρεις;»

«Δε θέλει φαντασία».

Ο Κώστας αναδούτηκε αμήχανα κι ύστερα την κοίταξε στενεύοντας τα μάτια του. Ήταν φανερό ότι είχε αιφνιδιαστεί από τη στάση της κι άρχιζε να αναρωτιέται μήπως τον δουλεύει. Εκείνη όμως τον κοίταζε σταθερά με τα μαύρα εκφραστικά μάτια της και οι υποψίες του διαλύθηκαν πριν αρχίσουν να παίρνουν μορφή και σχήμα.

«Θα χωρίσω, αγάπη μου!» τη διαβεβαίωσε. «Μετά από αυτό που έγινε, συνειδητοποίησα ότι η ζωή μου δεν έχει νόημα χωρίς εσένα! Αν ήξερες σε τι κόλαση ζω από χτες το μεσημέρι που μας είδες...»

«Καταλαβαίνω. Δε σου κρύβω ότι ταραχτήκα κι εγώ λιγάκι».

«Λιγάκι;» ρώτησε κοφτά, ξεχνώντας προς στιγμήν το μεταμελημένο ύφος του. Κι εκείνη τη φευγαλέα στιγμή ξανάγινε ο Κώστας που ήξερε, ο Κώστας που την ξετρέλανε από την πρώτη στιγμή που τον γνώρισε, ο αλαζονικός και γεμάτος αυτοπεποίθηση· ο άντρας με τη γοητεία των γκρίζων κροτάφων.

Η Μαίρη προσπάθησε να αγνοήσει το προδοτικό λίγωμα που παρέλυσε ξαφνικά τα μέλη της, μα δεν ήταν εύκολο. Ευτυχώς είχε την ευστροφία να το εντάξει στην παράστασή της. Ρίχτηκε στην πλησιέστερη πολυθρόνα και ψιθύρισε με αίσθημα, που δεν ήταν ψεύτικο: «Ζήσαμε τόσο όμορφες στιγμές...»

«Ακόμα και σ' αυτό τον καναπέ», είπε ο Κώστας χαϊδεύοντας νοσταλγικά την ελεύθερη θέση δίπλα του.

Το σχόλιό του ήταν σωτήριο, γιατί της θύμισε τα παρα-

μύθια που της αράδιαζε για να μην την καλέσει ποτέ στο σπίτι του, με αποτέλεσμα να γίνει το δικό της διαμέρισμα η ερωτική φωλιά τους. Μόλις σκέφτηκε τα ψέματά του, η στιγμιαία λιγοψυχία της έγινε εκδικητική μανία που της έδωσε δύναμη.

Στο μεταξύ, ο Κώστας συνέχισε με πειστική φωνή κι αποφασιστικό ύφος: «Αλλά θα δεις, Μαιρούλα μου, θα χωρίσω και θα είμαστε για πάντα μαζί. Δώσε μου λίγο χρόνο και θα...»

«Α όχι, Κώστα, δεν πρέπει να χωρίσεις!»

Τον είχε αιφνιδιάσει για άλλη μια φορά και πήρε πάλι εκείνο το αποβλακωμένο ύφος. Τελικά, αυτό το παιχνίδι είχε αρχίσει να γίνεται αστείο.

«Γιατί;» τη ρώτησε πνιχτά.

«Δε θέλω να διαλύσεις εξαιτίας μου την οικογένεια σου».

«Μα αφού σου είπα ότι μαζί της είμαι δυστυχισμένος!» διαμαρτυρήθηκε.

Εγώ άλλο κατάλαβα από το λίγο που σας είδα, σκέφτηκε. Δυνατά όμως είπε: «Ναι, αλλά πρέπει να σκεφτείς και τα παιδιά σου».

«Αυτά σκέφτομαι τόσα χρόνια που υποφέρω...» μουρμούρισε με ύφος οσιομάρτυρα. «Από τότε, όμως, που σε γνώρισα, αγάπη μου...»

«Κι ύστερα, είναι και κάτι άλλο», διέκοψε την κλάψα του.

«Τι άλλο;»

Πάλι εκείνος ο κοφτός τόνος, πάλι εκείνη η στιγμιαία αναλαμπή του γοητευτικού κυνικού άντρα που αγάπησε. Τελικά τον προτιμούσε, κι ας της φέρθηκε τόσο σκάρτα. Όλες αυτές οι φτηνές δικαιολογίες τής προκαλούσαν αηδία.

«Να, όταν σε είδα με την οικογένειά σου», τόνισε επίτηδες την τελευταία λέξη, «συνειδητοποίησα... δηλαδή μετά τον αρχικό θυμό – γιατί θύμωσα, να το ξέρεις!»

«Τι συνειδητοποίησες, Μαίρη;» ρώτησε εκνευρισμένος.

«Ότι προτιμώ τον Χρήστο», δήλωσε ξεφουρνίζοντας το πρώτο αντρικό όνομα που ήρθε στο μυαλό της.

«Τον... Ποιον Χρήστο;»

«Δεν τον ξέρεις».

«Ποιον Χρήστο, Μαίρη!»

«Ένα παιδί που γνώρισα πριν από λίγο καιρό», εξήγησε ατάραχη.

«Ένα παιδί που...» Ξαφνικά πήρε μια έκφραση τόσο χαμένη, που τον λυπήθηκε. «Μαίρη... με... με απατάς;»

«Όσο πατάει η γάτα...» απάντησε μειλίχια.

Για μια στιγμή ο Κώστας μπλόβισε κι η κοπέλα φοβήθηκε μην πάθει τίποτε. Αμέσως μετά όμως στράγγισε όλο του το χρώμα και το πρόσωπό του άσπρισε σαν το χαρτί.

«Τσούλα!» φώναξε καθώς πεταγόταν από τη θέση του σαν να μην τον χωρούσε ο τόπος.

Η Μαίρη σταύρωσε τα πόδια της κι έστρωσε μ' ένα ανάλαφρο τίναγμα του χεριού τη φούστα της, πριν γυρίσει να τον κοιτάξει με το πιο αθώο ύφος του κόσμου.

«Γιατί, Κώστα μου; Τι διαφορετικό έκανα από σένα;»

«Άλλο εγώ!»

Ανασήκωσε ειρωνικά το φρύδι της.

«Εγώ ήμουν παντρεμένος όταν σε γνώρισα! Δεν είχα άλλη επιλογή!» απάντησε στην ανείπωτη ερώτησή της.

«Α, κι είναι σωστό να κρύβει ένας άντρας από την κοπέλα του πως είναι παντρεμένος;»

«Σου εξήγησα... φοβόμουν μη σε χάσω!» Έκανε μια οργισμένη χειρονομία. «Ο ηλίθιος!»

«Έλα, καημένε, μην το παίρνεις τόσο κατάκαρδα», του είπε με προσποιητή ανεμελιά.

«Μα γιατί να το κάνεις, γιατί;» φώναξε μανιασμένος. «Τι σου έλειπε!»

«Χμ...» Έφερε το δάχτυλο στα χείλη της κι έκανε ότι σκέφτεται. «Άσε, καλύτερα να μη σ' το πω», απάντησε τέλος.

«Λέγε!»

Τον είδε που έσφιγγε μανιασμένος τις γροθιές του και κατάλαβε ότι με δυσκολία συγκρατιόταν να μην τη χτυπήσει, αλλά δεν πτοήθηκε. Τελικά έχουν άδικο αυτοί που λένε ότι η εκδίκηση είναι ένα πιάτο που τρώγεται κρύο.

«Κοίτα, Κώστα μου, καλοί οι γκρίζοι κρόταφοι, δε λέω, αλλά...»

Τον είδε να θορυβείται πάλι, να τα χάνει, και για πρώτη φορά συνειδητοποίησε ότι η αλαζονική αυτοπεποίθησή του δεν ήταν παρά μια βιτρίνα που πίσω της έκρυβε τις ανασφάλειες του άντρα που δεν είναι πια και τόσο νέος.

«Τι αλλά;» τη ρώτησε απειλητικά.

Ανασήκωσε τους ώμους της.

«Ε δεν καταλαβαίνεις; Άλλο να σε σφίγγει στην αγκαλιά του ένας άντρας είκοσι οχτώ χρόνων κι άλλο κάποιος που έχει κλείσει τα σαράντα δύο».

Τον είδε να κοκκινίζει πάλι σαν παντζάρι και να βγάζει κάτι άναρθρους ήχους, κι αυτή τη φορά φοβήθηκε στ' αλήθεια πως θα της μείνει.

«Τι... τι θες να πεις;» ψέλλισε. «Ότι δε σε ικανοποιούσα στο κρεβάτι;»

«Όχι, βρε παιδάκι μου, δεν εννοούσα αυτό!» απάντησε σ' έναν τόνο που έδειχνε ότι αυτό ακριβώς εννοούσε. «Απλώς ο Χρήστος... πώς να σ' το πω... ταιριάζει πιο πολύ στην ηλικία μου!»

«Μα εσύ έλεγες ότι βαρέθηκες τα παιδαρέλια!» την κατηγόρησε τρέμοντας από το κακό του.

Ανασήκωσε το φρύδι της.

«Ε, όχι και παιδαρέλι! Στα είκοσι οχτώ ο άντρας είναι πάνω στην ακμή του. Στα καλύτερά του!» πρόσθεσε με ονειροπόλο ύφος. «Κρίνε απ' τον εαυτό σου. Ίδιες επιδόσεις έχεις τώρα και ίδιες πριν από δεκαπέντε χρόνια;»

Κατάλαβε πως τον είχε χτυπήσει στο ευαίσθητο σημείο του, γιατί σήκωσε το χέρι του στον λαιμό του σαν να ασφυκτιούσε. Όταν μίλησε, η φωνή του ήταν πνιχτή από ανίσχυρη λύσσα. «Τσουλί! Πουτάνα!»

Ήταν η σειρά της να σηκωθεί όρθια.

«Άκου να σου πω, Κώστα. Δε σου επιτρέπω να με βρίζεις και μάλιστα μέσα στο ίδιο μου το σπίτι», του είπε παγερά. «Αν δεν μπορείς να συμβιβαστείς με το γεγονός πως είσαι πια μιας κάποιας ηλικίας, εγώ δε σου φταίω σε τίποτα.»

«Τώρα δε συζητάμε για την ηλικία· συζητάμε για την απιστία!» φώναξε μανιασμένος.

«Μα το ένα είναι απόρροια του άλλου», του εξήγησε σαν να απευθυνόταν σ' ένα αργόστροφο παιδί. «Αν ένας άντρας της ηλικίας σου απατάει τη γυναίκα του με κοπέλες δεκαπέντε χρόνια μικρότερές του, πρέπει να είναι προετοιμασμένος να δεχτεί τις συγκρίσεις. Πώς να το κάνουμε!»

«Δε φταις εσύ, εγώ φταίω που ήμουν έτοιμος να διαλύ-

σω για χάρη σου το σπίτι μου!» βρυχήθηκε και κίνησε με ανοιχτές δρασκελιές για την πόρτα.

Η Μαίρη άρπαξε την ανθοδέσμη κι έτρεξε πίσω του. Την έχωσε στα χέρια του καθώς έβγαине.

«Κάτι ξέχασες».

«Άι στο διάολο!» της πέταξε καθώς έφευγε σαν κυνηγημένος.

Αυτά ήταν τα τελευταία λόγια που άκουσε από τα χείλη του.

Έτσι άδοξα έληξε η σχέση της με τον Κώστα που, όταν τον γνώρισε, είχε πιστέψει πως ήταν ο άντρας που θα σημάδευε τη ζωή της. Και τη σημάδεψε, αλλά όχι με τον τρόπο που φανταζόταν. Τώρα, κάνοντας τον απολογισμό της για τους τελευταίους έξι μήνες, απορούσε με την ευπιστία της. Βέβαια, ο Κώστας θα πρέπει να ήταν πολύ έμπειρος στο σπορ της απιστίας, γιατί είχε για όλα έτοιμη μια δικαιολογία. Βοηθούσε σ' αυτό και το επάγγελμά του –διευθυντής πωλήσεων σε μια μεγάλη πολυεθνική που δραστηριοποιούνταν στον τομέα ποτών και αναψυκτικών–, που τον ανάγκαζε να ταξιδεύει συχνά στην επαρχία για να επισκεφθεί τα υποκαταστήματα της εταιρείας. Οι πολυήμερες αυτές απουσίες ήταν η δικαιολογία για τις αραιές, ακανόνιστες συναντήσεις τους και για το γεγονός ότι της είχε δώσει μόνο το κινητό και το τηλέφωνο του γραφείου του αλλά όχι του σπιτιού του· σε συνδυασμό, βέβαια, με την επινόηση μιας ηλικιωμένης δύστροπης μητέρας και μιας γεροντοκόρης, θεούσας αδελφής.

«Αυτό που μου τη δίνει περισσότερο είναι η βλακεία μου!» είπε το ίδιο μεσημέρι στη Λένα και τον αδελφό της τον Μάνο, που την είχαν πάει στη θάλασσα για να ξεδώσει. «Να με δουλεύει έξι μήνες και να μην καταλάβω τίποτα!»

Κάθονταν στις ξαπλώστρες της πλαζ της Βούλας μετά από μια ώρα κολύμπι σε μια θάλασσα κρυστάλλινη, να την πιεις στο ποτήρι.

«Ναι, αλλά τον δούλεψες κι εσύ κανονικότατα», είπε ο Μάνος γελώντας ακόμη με το παιχνίδι που έπαιξε στον Κώστα. «Μόνο ανίκανο δεν τον έβγαλες!»

«Βασικά, θα ήθελα να τον καταστήσω ανίκανο», μур-μούρισε μουτρωμένη η Μαίρη. «Απαγορεύεται όμως, βλέπεις, απ' τον νόμο».

«Αρκετά ασχοληθήκαμε με τον Κώστα!» είπε αποφασιστικά η Λένα καθώς πασάλειβε με αντηλιακό τα λεπτά της μπράτσα. «Ας πούμε τίποτα πιο σοβαρό. Τι κάνουμε απόψε;»

«Εμένα μη με υπολογίζετε», είπε η Μαίρη. «Δεν έχω διάθεση για έξω».

«Και τι φαντάζεσαι, ότι θα σ' αφήσουμε να κλαις τον χαμένο έρωτά σου;» τη ρώτησε ο Μάνος.

«Όχι βέβαια!» συμφώνησε η αδελφή του.

«Αφήστε με, βρε παιδιά, δεν κάνω κέφι...»

«Θα σου φτιάξουμε εμείς το κέφι! Θα σε βγάλουμε έξω και θα περάσουμε μια νύχτα που θα σου μείνει αξέχαστη!» είπε ο Μάνος.

«Τι προτιμάς; Κηφισιά, Παραλιακή, Μπουρνάζι;»

Η Μαίρη κοίταξε τα δυο αδέρφια μ' ένα τρυφερό χαμόγελο. Η Λένα και ο Μάνος ήταν παιδικοί της φίλοι από τη Χαλκίδα. Μεγάλωσαν μαζί στη γραφική επαρχιακή πόλη,

συνέχισαν την παρέα τους στα φοιτητικά τους χρόνια στην Αθήνα και τώρα είχαν ανοίξει συνεταιρικά ένα φροντιστήριο ξένων γλωσσών στη Νέα Φιλαδέλφεια, αφού κατά ευτυχή συγκυρία έτυχε να σπουδάσουν η μεν Μαίρη και ο Μάνος Αγγλική Φιλολογία, η δε Λένα Γαλλική. Βέβαια, ο Μάνος ήταν τρία χρόνια μεγαλύτερος από τα κορίτσια, αλλά κάτι το στρατιωτικό, κάτι που πέρασε με τη δεύτερη στο πανεπιστήμιο, βρέθηκε να ψάχνει για δουλειά στο ίδιο πάνω κάτω διάστημα μ' εκείνες. Πήραν, λοιπόν, τη μεγάλη απόφαση να ενώσουν τις επαγγελματικές τους δυνάμεις και μέχρι στιγμής ήταν αρκετά ευχαριστημένοι. Στα τρία χρόνια της λειτουργίας του, το φροντιστήριο είχε αρχίσει ήδη να αποκτά φήμη και οι μαθητές τους αυξάνονταν χρόνο με τον χρόνο.

«Τι να σας πω, βρε παιδιά...» μουρμούρισε τώρα η Μαίρη.

«Ασ' το πάνω μας, θα κανονίσουμε εμείς», της είπε η Λένα. «Εσύ φρόντισε μόνο να φτιαχτείς, να γίνεις κουκλάρα!»

«θα περάσουμε να σε πάρουμε κατά τις έντεκα», πρόσθεσε ο Μάνος. «Καλά είναι;»

«Καλά», υποχώρησε απρόθυμα.

«Η πιο γλυκιά εκδίκηση είναι να γλεντάς, ενώ εκείνος θα πλήττει με τη γυναικούλα του», τόνισε η Λένα. «Και είπαμε, *κουκλάρα!* Δεν ξέρεις τι μπορεί να σου προκύψει!» συμπλήρωσε με νόημα.

Η Μαίρη σκεφτόταν τον Κώστα να «πλήττει» με τη γυναικούλα του και της ερχόταν να κόψει τις φλέβες της. Έβγαλε τα πέδιλα *Καλογήρου* και τα κοίταξε σαν να προσπαθούσε να αντλήσει παρηγοριά. Ήταν άσπρα, με λεπτε-

πίλεπτα λουράκια που αγκάλιαζαν το πόδι ως τον αστράγαλο. Φαντάστηκε τον εαυτό της να τσαλαπατάει το ωραίο, αλαζονικό πρόσωπο του Κώστα με τα ψηλά τακούνια τους κι ένωσε μια γλυκιά ικανοποίηση, που όμως, αλίμονο, ήταν στιγμιαία.

 Ἄρης ἐπληττε θανάσιμα ὅταν σήκωσε κάποια στιγμή το βλέμμα του και εἶδε να μπαίνει μια θεά. Ἦταν στο Μάο, αραχτός σ' ἓναν ἀπό τους χαμηλούς καναπέδες γύρω ἀπ' την πισίνα. Δεξιά του εἶχε τη Ράνια, τη μικρή ἀδελφή του φίλου του Παύλου, κι ἀριστερά του μια κοπέλα που εἶχε φέρει κάποιος ἀπ' την παρέα και τον διπλάρωσε με το «καλησπέρα»· κι ἐνιωθε σαν τον Ἰησοῦ Χριστό ἐν μέσω των δύο ληστών. Βρισκόταν στο τέταρτο –ή πέμπτο;– οὔισκι και βαριόταν τόσο πολύ, ὥστε ἀναπολούσε νοσταλγικά σχεδόν το Λονδίνο και τις σπουδές του. Κι ὕστερα ἤπια μια γουλιά ἀπό το ποτήρι του, σήκωσε κατσουφιασμένος το βλέμμα του... και την εἶδε!

Ἐμπαινε στον τεράστιο ἀνοιχτό χώρο της πισίνας με μια μεγάλη συντροφιά, μα ὅλοι γύρω της ἐσβηναν ἀπό την εκτυφλωτική της λάμψη. Ἦταν σαν οπτασία· ψηλόλιγνη, με μακριά ἴσια μαλλιά, ἄσπρο φόρεμα που ἀγκάλιαζε το χυτό ἠλιοκαμένο κορμί της κι ἀτέλειωτα πόδια με ἄσπρα ψηλοτάκουνα πέδιλα. Κατευθύνθηκε στο μπαρ βαδίζοντας σαν γαζέλα κι ο Ἄρης γύρισε ἀργά το κεφάλι του ἀκολουθώντας το πέρασμά της σαν μαγνητισμένος.

Ήταν τρεισήμισι το πρωί και στο μεγάλο παραλιακό κλαμπ το κέφι είχε ανάψει. Στη σκεπαστή πίστα χόρευαν την τελευταία επιτυχία της Σακίρα συνοδεία των φωτορυθμικών και γύρω απ' την πισίνα επικρατούσε μια χαρούμενη οχλαγωγία. Η παρέα της κοπέλας, πάνω από δέκα άτομα, ήταν εύθυμη και θορυβώδης. Σταμάτησαν στη μεγάλη μπάρα απέναντι από την πισίνα, στριμώχτηκαν ανάμεσα στον κόσμο κι άρχισαν να παραγγέλνουν φωναχτά τα ποτά τους. Ήταν φανερό ότι έρχονταν από κάποιο άλλο νυχτερινό στέκι για να συνεχίσουν εδώ τη διασκέδασή τους.

Ο Άρης ένωσε κάποιον να τον σκουντάει επίμονα και τραβήχτηκε εκνευρισμένος.

«Τι κοιτάς;» ρώτησε ψιθυριστά η Ράνια.

«Να μη σε νοιάζει», την αποπήρε.

Η μικρή ζάρωσε στον καναπέ, αλλά ο Άρης ούτε που πρόσεξε το πληγωμένο ύφος της. Δεν είχε μάτια παρά μόνο για τη θεά, και κάθε φορά που την έκρυβε κάποιος από το οπτικό του πεδίο, ανακάθιζε και τέντωνε τον λαιμό του.

Την παρακολούθησε κάπου δέκα λεπτά προσπαθώντας να εντοπίσει τον συνοδό της. Η κοπέλα έδειχνε να έχει μεγαλύτερη οικειότητα με δύο από τους άντρες της παρέας, ο Άρης όμως δεν κατέγραψε καμιά κίνηση που να υποδηλώνει κάτι περισσότερο από μια άνετη φιλία. Αν έκρινε από τη γλώσσα του σώματος, κανείς από τους δύο δεν ήταν εραστής της.

Με στενεμένα μάτια κι αρπακτικό βλέμμα σχεδίαζε πώς να την πλευρίσει, όταν άκουσε ξαφνικά τον Παύλο να λέει: «Α, είδα μια γνωστή μου!»

Ο φίλος του σηκώθηκε, πήγε στο μπαρ και πλησίασε

μια κοκκινομάλλα από την παρέα της θεάς. Χαιρετήθηκαν διαχυτικά κι έπιασαν συζήτηση. Ο Άρης δεν έχασε στιγμή· άρπαξε την ευκαιρία ευχαριστώντας νοερά την καλή του τύχη.

Σηκώθηκε από τον καναπέ με αργές, νωχελικές κινήσεις και κατευθύνθηκε στο μπαρ με το ποτήρι του στο χέρι. Ήπια την τελευταία γουλιά ούισκι και ζήτησε άλλο ένα από τον μπάρμαν. Ύστερα πήγε και στάθηκε δίπλα στον Παύλο.

«Γεια», είπε στην κοκκινομάλλα που μιλούσε μαζί του.

Εκείνη τον κοίταξε από πάνω ως κάτω και της άρεσε αυτό που είδε. «Γεια σου», του είπε χαμογελαστά.

«Άρης... Χριστίνα...» έκανε ο Παύλος τις συστάσεις και συνέχισε την κουβέντα του.

Ο Άρης έμεινε κοντά τους χωρίς να συμμετέχει στη συζήτηση, που του ήταν παντελώς αδιάφορη· μιλούσαν για κάποιους κοινούς γνωστούς τους που δεν τους είχε ούτε ακουστά. Ο φίλος του όμως, χωρίς να το ξέρει, του είχε δώσει τη δυνατότητα να πλησιάσει σε απόσταση αναπνοής το θήραμά του, που στεκόταν ανύποπτο δίπλα σχεδόν στη Χριστίνα.

Ήταν απίστευτο, αλλά από κοντά ήταν ακόμα πιο όμορφη με τη φιλντισένια επιδερμίδα της, τα σαρκώδη χείλη, τη γαλλική μύτη και τα μακριά καστανά μαλλιά που γυαλοκοπούσαν σαν μετάξι σε κάθε της κίνηση. Αυτό που τον καθήλωσε, όμως, ήταν τα μάτια της – μεγάλα, αμυγδαλωτά και λοξά, με πυκνές μαύρες βλεφαρίδες κι ένα χρώμα σαν το βελούδινο σκοτάδι της νύχτας. Εκείνη τη στιγμή χάζευε αφηρημένα την κίνηση μπροστά στην πισίνα, πίνοντας πότε πότε μια γουλιά από το ποτό της.

Ο Άρης έκανε με τρόπο δυο βήματα που τον έφεραν απέναντί της κι ύστερα είπε στη Χριστίνα: «Δε θα μας συστήσεις τη φίλη σου;»

Η κοπέλα διέκοψε ξαφνιασμένη τη συζήτηση.

«Ναι, βέβαια..., Μαίρη...» είπε στη θεά.

Γύρισε το κεφάλι της προς το μέρος τους και, με την κίνηση που έκανε, ταλαντεύτηκαν τα σκουλαρίκια της· ήταν μακριά, με πολύχρωμες ημιπολύτιμες πέτρες. Ο Άρης πρόσεξε ότι δε φορούσε κανένα άλλο κόσμημα.

«Μαίρη... ο Παύλος και ο Άρης».

Ο Παύλος της έγνεψε γελαστά και συνέχισε την πολυλογία του. Κι ο Άρης έκανε το πολυπόθητο βήμα που τον έφερε κοντά της.

«Χορεύουμε;» της είπε· και χωρίς να περιμένει απάντηση, πήρε το ποτήρι από το χέρι της και το ακούμπησε στον πάγκο του μπαρ μαζί με το δικό του. Άφησε δίπλα ένα χαρτονόμισμα και, χωρίς να περιμένει ρέστα, την έπιασε απαλά από τον αγκώνα.

Τον κοίταξε ξαφνιασμένη, αλλά δεν αντιστάθηκε όταν την οδήγησε στην πίστα. Το στήθος του Άρη φούσκωσε από ένα αίσθημα θριάμβου που δεν είχε νιώσει για καμιά άλλη γυναίκα. Μέσα σ' ένα τέταρτο κατάφερε να την πλησιάσει, να την απομακρύνει από την παρέα της και να την οδηγήσει κάπου όπου θα μπορούσε να την αγκαλιάσει χωρίς να του φέρει αντιρρήσεις!

Τώρα η μουσική ήταν ένας βακχικός λάτιν ρυθμός που άναβε τα αίματα στη ζεστή καλοκαιρινή νύχτα και ξεσήκωνε τους χορευτές στην πίστα, αλλά ο Άρης την τράβηξε στην αγκαλιά του κι άρχισε να λικνίζεται αργά. Την ένιω-

σε να σφίγγεται, αλλά ούτε αυτή τη φορά πρόβαλε αντίσταση μετά το στιγμιαίο ξάφνιασμά της. Χαλάρωσε κι ακολούθησε τον αργό αισθησιακό ρυθμό του.

Το κορμί της ήταν σφιχτό και λυγρό και το ηλιοκαμένο δέρμα της μύριζε ήλιο και θάλασσα. Ήταν ψηλή κοπέλα – με τα τακούνια θα πρέπει να έφτανε το ένα κι ογδόντα –, αλλά εκείνος, φυσικά, ήταν ψηλότερος. Την έσφιξε πάνω του, ακούμπησε το μάγουλό του στα μαλλιά της κι ένωσε να γίνεται μέσα του μια αποκάλυψη. Είχε γεννηθεί για να την κρατάει στην αγκαλιά του!

«Έρχεσαι συχνά στο Μάο;» τη ρώτησε, έτσι για να πει κάτι.

«Μπα, όχι. Μόνο άλλη μια φορά, παλιά».

Η φωνή της, που την άκουγε για πρώτη φορά, ήταν γλυκιά, με μια ανεπαίσθητη βραχνάδα που προκάλεσε ηδονικά ρίγη σε όλο του το σώμα.

«Το φαντάστηκα».

«Εσύ, Παύλο;»

«Δε με λένε Παύλο».

«Α, συγγνώμη... Άρη».

Στα χείλη της ο ήχος του ονόματός του ήταν τελείως διαφορετικός, φορτισμένος με χίλιες υποσχέσεις.

«Αρκετά συχνά», απάντησε στην ερώτησή της. «Γι' αυτό ήμουν σίγουρος ότι θα σε είχα δει αν ερχόσουν κι εσύ».

Χόρεψαν λίγο ακόμη κι ύστερα τη ρώτησε: «Θέλεις να κολυμπήσουμε;»

Μισόκλεισε τα μάτια της, τον κοίταξε για μια ατέλειωτη στιγμή κι ύστερα είπε απλά: «Ναι».

«Φύγαμε!»

Στην πίστα γινόταν χαμός και, καθώς τη διέσχιζαν, ο Άρης την κρατούσε σφιχτά από το χέρι σαν να φοβόταν μην του φύγει μες στην πολυκοσμία. Όταν έφτασαν στο μπαρ, η κοπέλα κοντοστάθηκε.

«Μισό λεπτό», του είπε.

Άφησε απρόθυμα το χέρι της και περίμενε, φροντίζοντας να μην τη χάσει στιγμή από τα μάτια του. Η Μαίρη πήρε ένα άσπρο τσαντάκι που ήταν ακουμπισμένο στον πάγκο του μπαρ· ήταν πολύ μικρό, λίγο μεγαλύτερο από πορτοφόλι, σε σχήμα φακέλου. Μετά πλησίασε μια μελαχρινή από την παρέα της και της ψιθύρισε στ' αυτί. Η μελαχρινή γύρισε, κοίταξε τον Άρη και είπε κάτι στη Μαίρη πιάνοντας απαλά το μπράτσο της.

Λίγες στιγμές αργότερα ο Άρης και η θεά του διέσχιζαν το μακρύ ξύλινο μονοπάτι που οδηγούσε στο αχανές πάρκινγκ του κλαμπ. Ο παρκαδόρος ήξερε καλά τον Άρη και μόλις τον είδε να βγαίνει ξεκρέμασε το κλειδί από το φορητό ταμπλό κι έτρεξε να του φέρει το αυτοκίνητο. Εκείνο το βράδυ είχε δανειστεί το τζιπ του αδελφού του, ένα θηριώδες Ρέιντζ Ρόβερ, γιατί είχε στείλει για σέρβις το αυτοκίνητό του.

Στην Ποσειδώνος πάτησε τέρμα το γκάζι και το δυνατό αυτοκίνητο ξεχύθηκε στην άσφαλο σαν ανήμερο θηρίο. Ο Άρης έριξε μια λοξή ματιά δίπλα του, αλλά η θεά καθόταν χαλαρωμένη στη θέση της, απτόητη από την ταχύτητα.

Όταν σταμάτησαν μπροστά στην είσοδο της βίλας, μετά από μια σύντομη διαδρομή, τον ρώτησε: «Δε θα πάμε στη θάλασσα;»

«Όχι».

«Πού θα κολυμπήσουμε;»

«Θα δεις».

Το νυχτερινό κολύμπι στη θάλασσα φαντάζει υπέροχο στον κινηματογράφο, αλλά ο Άρης ήξερε από πείρα ότι η υγρή άμμος είναι σκληρή και άβολη κι έχει το ελάττωμα να τρυπώνει σε όλες τις κοιλότητες και τις πτυχές του σώματος.

Η τηλεχειριζόμενη πόρτα άνοιξε αθόρυβα και προχώρησαν στον ιδιωτικό δρόμο με τις δεντροστοιχίες. Όταν ξεπρόβαλαν μπροστά τους οι κήποι και, στο βάθος, η βίλα, ήταν μια νυχτερινή φαντασμαγορία. Οι κρυφοί φωτισμοί του επιβλητικού, κομψού κτίσματος, του περιβάλλοντος χώρου και της πισίνας δημιουργούσαν μια ονειρική ατμόσφαιρα, πασπαλισμένη με τη μαγική ασημόσκονη που σκόρπιζε απλόχερα τ' ολόγιομο φεγγάρι.

Φτάνοντας στους κήπους, ο Άρης έστριψε δεξιά και σταμάτησε στην πισίνα, που βρισκόταν μπροστά σ' ένα μικρότερο κτίσμα. Τριγύρω δεν υπήρχε ψυχή. Ήταν ολομόναχοι, αυτοί και η σιγαλιά της νύχτας.

Όταν κατέβηκαν, η Μαίρη κοντοστάθηκε κι έριξε μια ματιά στο Ρέιντζ Ρόβερ.

«Ωραίο αμάξι», σχολίασε σαν να το πρόσεξε μόλις τότε.

«Δανεϊκό», είπε λακωνικά ο Άρης καθώς την οδηγούσε στην ξύλινη κατασκευή που στέγαζε τα αποδυτήρια.

«Θέλεις μαγιά;» τη ρώτησε βγάζοντας δύο τεράστιες χνουδάτες άσπρες πετσέτες.

«Εσύ θα φορέσεις;»

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

Η Μαίρη γύρισε και κοίταξε τη βίλα, την πισίνα, τον κή-

πο. Το έδαφος ήταν ελαφρώς κατηφορικό και στο βάθος, πίσω από τις κορφές των δέντρων, λαμπύριζε η θάλασσα.

«Σωστά», ακούστηκε εκείνη η γλυκιά, κάπως βραχνή φωνή. «Τι γούστο έχει να κολυμπάς τη νύχτα αν δεν είσαι γυμνός;»

Προχώρησε προς την πισίνα και στάθηκε στην άκρη. Έβγαλε τα ψηλοτάκουνα πέδιλα, άφησε δίπλα τους το άσπρο της τσαντάκι και κατέβασε τις λεπτές τιράντες από τους ώμους της. Ο Άρης την ακολούθησε μαγνητισμένος. Γύρισε και του είπε πάνω από τον ώμο της: «Μου τραβάς, σε παρακαλώ, το φερμουάρ;»

Ο Άρης πέταξε τις πετσέτες σε μια ξαπλώστρα, άπλωσε το χέρι του σαν υπνωτισμένος και παραμέρισε τα μαλλιά της· ήταν στιλπνά σαν μετάξι. Μόλις κατέβασε το φερμουάρ, το λεπτό άσπρο ύφασμα γλίστρησε κι έπεσε αθόρυβα στα πόδια της.

Έγειρε στο πλάι το κεφάλι της και είπε, χωρίς να γυρίσει προς το μέρος του: «Και το σουτιέν;»

Το ξεκούμπωσε αμίλητος κι εκείνη το έριξε πάνω στο φόρεμά της. Λίγες στιγμές αργότερα έπεφτε και το σλιπάκι της.

Το κορμί της από πίσω ήταν αγαματένιο, με στητή λεία πλάτη, σφιχτούς γλουτούς κι ατέλειωτα καλλίγραμμα πόδια. Ο Άρης πρόσεξε μηχανικά ότι στον δεξή της αστράγαλο φορούσε μια πλεχτή ασημένια αλυσίδα με μικροσκοπικά κρεμαστά στολίδια.

Η Μαίρη έπεσε στην πισίνα μ' ένα άψογο μακροβούτι που προκάλεσε έναν ανεπαίσθητο παφλασμό. Ο Άρης παρακολούθησε τη λεπτή σιλουέτα της κάτω από το φωτι-

σμένο διάφανο τirkουάζ νερό μέχρι που αναδύθηκε στην άλλη άκρη της πισίνας.

Γύρισε λίγες στιγμές ανάσκελα κι ύστερα κολύπησε προς το μέρος του με δυνατές, γρήγορες απλωτές.

Ο Άρης ξεκούμπωσε με αργές κινήσεις το πουκάμισό του, χωρίς να μπορεί να τραβήξει τα μάτια του από τις ρυθμικές, υπνωτιστικές κινήσεις των μπράτσων της. Λίγες στιγμές αργότερα τα ρούχα του βρίσκονταν δίπλα στα δικά της. Βούτηξε στην πισίνα, την πλησίασε και την άρπαξε στην αγκαλιά του.

Τα χείλη της ήταν δροσερά, με μια ευχάριστη γεύση βότκας. Στο σημείο που αγκαλιάστηκαν η πισίνα είχε αρκετό βάθος και το παράφορο φιλί τους παρέσυρε, σφιχταγκαλιασμένους, κάτω από την επιφάνεια. Πρέπει να ήταν θεά του υγρού στοιχείου, γιατί δε δυσανασχέτησε, δε διέκοψε το φιλί τους. Τον άφησε να τους ανεβάσει ξανά στην επιφάνεια με δυο δυνατά χτυπήματα των ποδιών του και συνέχισε να τον φιλάει αρπαγμένη από τα μπράτσα του.

Έμειναν αρκετή ώρα στο νερό συνεχίζοντας το ερωτικό παιχνίδι τους μ' ένα βουβό, σκοτεινό πάθος· όταν βγήκαν, έτρεμαν κι οι δυο από ανυπομονησία.

Ο Άρης την κοίταξε καθώς τύλιγε γύρω απ' το υγρό κορμί της την άσπρη πετσέτα και σκέφτηκε: *Κάπως έτσι θα ήταν η αναδυόμενη Αφροδίτη.*

Την έπιασε από το χέρι και την παρέσυρε βιαστικά στο μικρό οίκημα δίπλα στην πισίνα, αλλά εκείνη κοντοστάθηκε.

«Τα ρούχα μου».

«Άσ' τα τώρα!»

«Όχι».

Γύρισε και μάζεψε το άσπρο φόρεμα, τα μικροσκοπικά δαντελένια εσώρουχα, το τσαντάκι και τα πέδιλα με τα λεπτά λουράκια.

Καθώς έμπαιναν στο δωμάτιο του είπε: «Είμαι μεθυσμένη». Ήρεμα, σαν να έκανε μια διαπίστωση που απευθυνόταν περισσότερο στον εαυτό της.

«Δε νομίζω», της απάντησε.

«Είμαι», επέμενε. «Κι εσύ».

«Όχι βέβαια».

«Όταν σε φίλαγα, ήταν σαν να έπινα ουίσκι».

Γέλασε καθώς την έσφιγγε στην αγκαλιά του. «Αυτό συμβαίνει γιατί είναι μεθυστικά τα φιλιά μου».

«Τότε φίλα με, τι περιμένεις;» ψιθύρισε.

Τη φίλησε, αλλά όχι στο στόμα· έσπρωξε πίσω τα μαλλιά της και το μακρύ κρεμαστό σκουλαρίκι και κόλλησε πεινασμένα τα χείλη του στην καμπύλη του λαιμού της.

Μόλις την ένιωσε να τρέμει, την έριξε στο κρεβάτι αναζητώντας πάλι το ευαίσθητο δέρμα του λαιμού της, αλλά όταν πήγε να τη δαγκώσει, βρέθηκαν ανάμεσα στα δόντια του οι πέτρες του σκουλαρικού της.

«Μια στιγμή...» μουρμούρισε βραχνά.

Της έβγαλε το σκουλαρίκι, ανασηκώθηκε στον αγκώνα και το πέταξε στο κομοδίνο.

Η Μαίρη ξύπνησε τη Δευτέρα το πρωί με φριχτό πονοκέφαλο. Άνοιξε με δυσκολία τα μάτια της και είδε απέναντί της έναν γυμνό άσπρο τοίχο που πάνω του έπεφτε το φως απ' τις μισόκλειστες περσίδες σχηματίζοντας εναλλασσόμενες φωτεινές και σκοτεινές λουρίδες. Έκλεισε ξανά τα μάτια της, σήκωσε το χέρι της κι έτριψε απαλά το μέτωπό της. *Πού βρίσκομαι;*

Προσπάθησε να θυμηθεί ανατρέχοντας στην προηγούμενη νύχτα. Είχε βγει με τη Λένα, τον Μάνο και μερικούς ακόμα φίλους για κλάμπινγκ στο Μπουρνάζι. Πέρασαν από δυο τρία μαγαζιά, συνάντησαν φίλους των φίλων κι έγιναν όλοι μια παρέα. Ως εδώ καλά. Μετά ήταν που άρχιζαν να μπερδεύονται τα πράγματα, γιατί ήταν τόσο κουρέλι από τον χωρισμό της με τον Κώστα, που ήπια λίγες βότκες παραπάνω. Τι λίγες δηλαδή... έχασε τον λογαριασμό! Ευτυχώς που άντεχε το ποτό και δεν έγινε ρεζίλι. Πάντως, θυμόταν ότι κάποιος πρότεινε να συνεχίσουν στην Παραλιακή και μπήκαν στα αυτοκίνητα και πήγαν σ' ένα κλαμπ στη Γλυφάδα κι εκεί ήπια άλλη μια βότκα... και χόρεψε με κάποιον...

Άνοιξε ξανά τα μάτια της και γύρισε αργά το κεφάλι της

στο μαξιλάρι. Ξαφνικά πετάχτηκε σαν ελατήριο και, με την απότομη κίνηση, ένωσε να μπήγεται στο μέτωπό της ένα πυρακτωμένο καρφί που την τύφλωσε. Βόγκηξε από τον πόνο κι ύστερα σκέφτηκε έντρομη: *Ω Θεέ μου, αποπλάνησα έναν μαθητή μου!*

Κοίταξε με στρογγυλεμένα μάτια το κοιμισμένο αγόρι δίπλα της, ενώ η καρδιά της πήγαινε να σπάσει. Ήταν μικρός, ναι, αλλά όχι μαθητής της. Σίγουρα.

Στο θολωμένο της μυαλό άρχισαν να σχηματίζονται αποσπασματικές εικόνες από την προηγούμενη νύχτα. Ένας νεαρός, ψηλός, λεπτός, μελαχρινός· με νωχελικές κινήσεις και παράξενα πράσινα μάτια· πήρε από το χέρι της το ποτήρι· την οδήγησε στην πίστα· την κρατούσε σφιχτά στην αγκαλιά του ενώ οι άλλοι γύρω τους χόρευαν σαν ξεβιδωμένοι. Ξαφνικά θυμήθηκε τη σύντομη διαδρομή, τη βίλα, την πισίνα... και την κατέκλυσε ένα καυτό κύμα.

Είχε καταλάβει από χτες πως ήταν μικρός... αλλά όχι κι ανήλικο!

Γύρισε πάλι και τον κοίταξε. Έτσι κοιμισμένος, δεν έδειχνε ούτε δεκαοχτάρης.

Δεν είναι μαθητής μου, αλλά, πάντως, τον αποπλάνησα!

Σηκώθηκε μ' ένα σιγανό βογκητό απ' το κρεβάτι και κοίταξε γύρω της.

Βρισκόταν σ' ένα τεράστιο, σχεδόν γυμνό δωμάτιο. Υπήρχε ένα χαμηλό διπλό κρεβάτι με τα κομοδίνα του, ένα ασημί τραπεζάκι με μια τηλεόραση πλάσματος και μια πολυθρόνα. Τη μονοτονία των λευκών τοίχων έσπαγε μόνο ένας μεγάλος πίνακας με αφηρημένα σχήματα και καθαρά, έντονα χρώματα, που θύμιζε Καντίνσκι· και δύο πόρτες.

Χαμήλωσε το βλέμμα της στο πάτωμα. Κάτω ήταν πεταμένα τα ρούχα, τα παπούτσια και το τσαντάκι της και λίγο πιο πέρα, κοντά στο κρεβάτι, δύο χνουδάτες άσπρες πετσέτες.

Την κατέκλυσε ξανά ένα καυτό κύμα.

Μάζεψε τη μια πετσέτα, τύλιξε το γυμνό κορμί της κι άνοιξε αθόρυβα την πλησιέστερη πόρτα. Βρέθηκε σ' ένα οφίς με τρεις πόρτες. Από τη μια, που ήταν μισάνοιχτη, διακρινόταν ένας νιπτήρας. Τρύπωσε μέσα κι έκλεισε την πόρτα. Ήταν ένα ευρύχωρο λουτρό. Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη και της ξέφυγε ένα βογκητό απελπισίας. Το πρόσωπό της ήταν χλωμό, τα μάτια της κομμένα, τα μαλλιά της μια μπερδεμένη μάζα. Το χειρότερο, όμως, ήταν τα κόκκινα σημάδια στον λαιμό της.

Την κατέκλυσε ένα τρίτο καυτό κύμα.

Δέκα λεπτά αργότερα επέστρεψε στο δωμάτιο φορώντας ένα γκρενά μπουρνούζι που βρήκε κρεμασμένο έξω απ' την ντουσιέρα. Ο μικρός κοιμόταν ακόμη σαν αγγελούδι. Ντύθηκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε και άνοιξε τη δεύτερη πόρτα.

Την υποδέχτηκε το καταγιστικό φως του ήλιου που καρφώθηκε στους βολβούς των ματιών της σαν βροχή από πυρακτωμένες βελόνες. Αρπάχτηκε από το κούφωμα της πόρτας σκεπάζοντας τα μάτια με την παλάμη της. Έμεινε λίγες στιγμές ακίνητη κι ύστερα έκανε μερικά διστακτικά βήματα.

Είχε βγει στην πλαϊνή πλευρά της βίλας, γιατί έβλεπε στα δεξιά της να στραφταλίζει η άκρη της πισίνας. Προχώρησε κατά κει από ένα πλακόστρωτο μονοπάτι στο καταπράσινο γκαζόν.

Η βίλα ήταν ακόμη πιο εντυπωσιακή στο φως της μέρας. Μπροστά είχε μια τεράστια φαρδιά βεράντα, από κάτω ξεδιπλώνονταν ολάνθιστα παρτέρια κι ολόγυρα υπήρχε ένα πάρκο με δέντρα και οργιαστικό πράσινο. Το μαύρο τζιπ δε φαινόταν πουθενά· κάποιος το είχε πάρει από κει που το είχαν αφήσει τη νύχτα. Θυμήθηκε τι της είπε ο μικρός: *Δανεικό*.

Η Μαίρη προχώρησε με αργά βήματα δίπλα στην πισίνα. Υπέθετε ότι βρισκόταν κάπου στη Γλυφάδα, χωρίς να είναι σίγουρη. Το κεφάλι της πήγαινε να σπάσει μετά από μια ολονύχτια κραιπάλη που κατέληξε στην αποπλάνηση ενός ανηλίκου τον οποίο περνούσε καμιά δεκαριά χρόνια. Επιπλέον, φορούσε ψηλοτάκουνα πέδιλα και η έξοδος της βίλας δε φαινόταν καν στον ορίζοντα.

Κοίταξε απελπισμένη γύρω της και, ω του θαύματος, είδε μια γυναίκα να έρχεται από τον κήπο. Ήταν γύρω στα σαράντα πέντε, πολύ καλοβαλμένη, με μπεζ λινό παντελόνι και κοντή άσπρη μπλούζα. Στα χέρια της κρατούσε έναν χαρτοφύλακα. Κατευθυνόταν προς τη βεράντα και, παρόλο που είχε δει σίγουρα τη Μαίρη, αγνόησε την παρουσία της.

Η Μαίρη τάχυνε το βήμα της και την πρόλαβε καθώς έφτανε στα σκαλοπάτια της βεράντας.

«Εεε...»

Η γυναίκα γύρισε προς το μέρος της μ' ένα τυπικό χαμόγελο.

«Καλημέρα σας».

Έτσι απλά. Χωρίς να τη ρωτήσει ποια είναι, πώς βρέθηκε εκεί. Χωρίς να δείξει την παραμικρή έκπληξη που ξεφύ-

τρωσε μπροστά της μια κοπέλα με βραδινό ντύσιμο και μαλλιά υγρά από το ντους. Η Μαίρη ήλπιζε ότι δε φαίνονταν τα σημάδια στον λαιμό της γιατί είχε ρίξει μπροστά τα μαλλιά της. Για τα σημάδια από το ποτό και το ξενύχτι, δυστυχώς, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα.

«Καλημέρα... εεε...» Ήθελε να τη ρωτήσει πού ακριβώς βρισκόταν, αλλά ντράπηκε.

Η γυναίκα περίμενε να συνεχίσει με μια έκφραση ευγενικού ενδιαφέροντος.

«Σας παρακαλώ, μήπως μπορείτε να καλέσετε ένα ταξί;»

«Ευχαρίστως. Ελάτε».

Και της έγνεψε να την ακολουθήσει.

Πριν ανέβει στη βεράντα, η Μαίρη γύρισε κι έριξε μια ματιά στο μικρό κτίσμα από το οποίο είχε βγει. Ένα σύμπλεγμα δέντρων, αναρριχητικών και θάμνων την εμπόδιζε να καταλάβει αν ήταν ανεξάρτητο ή προέκταση της κύριας κατοικίας. Σχημάτισε όμως την εντύπωση ότι επρόκειτο για ένα βοηθητικό οίκημα για τη στέγαση του προσωπικού.

Χριστέ μου, σκέφτηκε, κοιμήθηκα με τον βοηθό του κηπουρού!

Μια ώρα αργότερα βρισκόταν στο διαμέρισμά της.

Ο Άρης ξύπνησε κατά τη μία το μεσημέρι και, πριν ανοίξει καλά καλά τα μάτια του, ψαχούλεψε το κρεβάτι. Η θεά δεν ήταν δίπλα του. Είχε αφήσει όμως τα διαπιστευτήριά της – το τσαλακωμένο μαξιλάρι της, το μπουρνούζι στην πολυθρόνα, την υγρή ντουςιέρα.

Ζήτησε να του φέρουν καφέ με το εσωτερικό τηλέφωνο, έκανε ένα ντους, φόρεσε μια βερμούδα κι ένα μακό μπλουζάκι και τηλεφώνησε στον Παύλο.

«Μμμ...» έκανε ο φίλος του αγουροξυπνημένος.

«Τηλεφώνησε, σε παρακαλώ, σ' εκείνη τη γνωστή σου... πώς τη λένε...» άρχισε χωρίς εισαγωγές ο Άρης.

«Μμμ;»

«... Χριστίνα; Και ζήτησέ της το τηλέφωνο της Μαίρης».

«Της Μαίρης...» μουρμούρισε μισοκοιμισμένος ο Παύλος.

«Ναι, της Μαίρης».

«Ποιας Μαίρης;»

«Της κοπέλας που γνώρισα χτες στο Μάο».

«Είσαι τρελός;»

«Γιατί;»

«Με ξυπνάς για το τηλέφωνο μιας γκόμενας;»

Και του το έκλεισε.

Ο Άρης άφησε στον φίλο του ένα περιθώριο μισής ώρας πριν ξανατηλεφωνήσει.

Αυτή τη φορά είχε ξυπνήσει.

«Πήρες τη Χριστίνα;»

«Μα τόσο πολύ σου άρεσε;» απόρησε ο Παύλος.

«Ναι».

«Καλά, θα σου δώσω το τηλέφωνό της να την πάρεις».

Ο Άρης ενθουσιάστηκε.

«Έχεις το τηλέφωνο της Μαίρης;»

«Ποιας Μαίρης;»

«Τι λέμε τόση ώρα;»

«Για τη Χριστίνα».

«Είσαι ηλίθιος».

«Ευχαριστώ».

«Πάρε τη Χριστίνα και ζήτησέ της το τηλέφωνο της Μαίρης. Της θεάς με το άσπρο φόρεμα... που χορέψαμε και μετά φύγαμε μαζί».

«Α, γι' αυτό εξαφανίστηκες! Έπρεπε να το φανταστώ πως έβγαλες γκόμενα».

«Τηλεφώνησε στη Χριστίνα και πάρε να μου πεις».

Ο Παύλος τον πήρε σε δέκα λεπτά.

«Η Χριστίνα δεν έχει το τηλέφωνο αυτής της Μαίρης».

«Αφού την ξέρει! Μας τη σύστησε!»

«Βασικά, δεν την ξέρει. Δηλαδή γνωρίστηκαν χτες σ' ένα άλλο κλαμπ... από κοινούς φίλους... δεν κατάλαβα καλά, είναι κάπως μπερδεμένο».

«Πάρ' την πάλι και πες της να πάρει τους κοινούς φίλους και να μάθει το τηλέφωνό της».

«Δε μας χέζεις, ρε Άρη!»

«Ωραίος φίλος είσαι!»

«Εσύ που έφυγες μαζί της γιατί δε ζήτησες το τηλέφωνό της;»

«Ήμαστε απασχολημένοι με άλλα πράγματα και μου διέφυγε».

«Τώρα ποιος είναι ο ηλίθιος;»

«Κάνε ό,τι σου λέω και ξαναπάρε με».

Αυτή τη φορά η αναμονή τράβηξε σε μάκρος. Ο Άρης ήπιε τον καφέ του, βγήκε στη σκιά της βεράντας όπου είχαν σερβίρει ήδη το πρωινό του, τσίμπησε ανόρεχτα κάτι, ξαναγύρισε στο δωμάτιό του. Κάθε τόσο κοίταζε το ρολόι του, αλλά το τηλέφωνο έμενε πεισματικά βουβό.

Δεν τον χωρούσε ο τόπος. Βγήκε πάλι στη βεράντα και καθώς έπινε τον δεύτερο καφέ, πήρε το μάτι του τον κηπουρό στον κήπο. Σηκώθηκε και τον φώναξε.

Ο μεσόκοπος άντρας πλησίασε στη βεράντα κρατώντας το κλαδευτήρι του.

«Ναι, κύριε Άρη...»

«Μήπως είδες προηγουμένως μια κοπέλα με άσπρο φόρεμα;»

Ο κηπουρός έσμιξε απορημένος τα φρύδια του.

«Τι κοπέλα;»

«Όχι του σπιτιού. Ψηλή, με μακριά ίσια μαλλιά...»

«Όχι, κύριε Άρη. Δεν είδα καμιά κοπέλα.»

«Καλά...»

Κάθισε απογοητευμένος στο τραπέζι και κοίταξε ξανά το ρολόι του. Είχε περάσει πάνω από μία ώρα από το τελευταίο τηλεφώνημά του με τον Παύλο και κάτι του έλεγε ότι αυτή η δυστοκία δεν προμηνούσε τίποτα καλό.

Όταν χτύπησε επιτέλους το τηλέφωνο επιβεβαιώθηκαν οι φόβοι του.

«Τζίφος», του είπε ο Παύλος.

«Τι εννοείς;»

«Η Χριστίνα μίλησε με δυο τρία άτομα, αλλά δεν την ήξερε κανείς.»

«Όχι, ρε γαμώτο!»

«Ξέρεις πώς γίνεται στο κλάμπινγκ – βλέπει κάποιος έναν γνωστό με την παρέα του και στο τέλος καταλήγουν να διασκεδάζουν όλοι μαζί. Όπως εγώ χτες που είδα τη Χριστίνα, αλλά δεν ήξερα κανέναν από τους φίλους της.»

«Μα δεν είναι δυνατόν να μην την ξέρει κανείς... τόσο

εντυπωσιακή γυναίκα...» Σκέφτηκε λιγάκι. «Είμαι σίγουρος πως είναι μοντέλο. Πάρε πάλι τη Χριστίνα και πες της να ρωτήσει τα αγόρια της παρέας, όχι τα κορίτσια, για το μοντέλο με το άσπρο φόρεμα».

«Είσαι καλά;»

«Γιατί;»

«Η Χριστίνα έκανε ό,τι μπορούσε για να βοηθήσει. Αν την ξαναπάρω, θα στραβώσει, και με το δίκιο της».

«Και θ' αφήσεις έτσι τον κολλητό σου;»

«Γιατί δε ζήτησες χτες το τηλέφωνό της;»

«Κοιμηθήκαμε εδώ, στο σπίτι μου. Πού να φανταστώ ότι θα έφευγε πριν ξυπνήσω;»

«Κι εγώ τι να σου κάνω; Ας πρόσεχες!»

«Παύλο, πρέπει να τη βρω οπωσδήποτε!» είπε επιτακτικά.

«Πώς κάνεις έτσι, ρε Άρη; Λες κι έχεις έλλειψη από γυναίκες!»

Ο Άρης όμως ήταν μαθημένος να εκπληρώνεται κάθε επιθυμία του πριν προλάβει καν να τη συνειδητοποιήσει. Από τη μέρα που γεννήθηκε ήταν το παραχαϊδεμένο παιδί της οικογένειας κι όταν μεγάλωσε οι γυναίκες έπεφταν πάνω του όπως οι μύγες στο μέλι.

«Θα τη βρω!»

«Καλή επιτυχία».

Η πρώτη του κίνηση όταν έκλεισε το τηλέφωνο ήταν να ρωτήσει το προσωπικό της βίλας. Ξεκίνησε από τις καμαριέρες, μετά βγήκε στον κήπο και μίλησε με τους βοηθούς του κηπουρού, έπιασε τον σοφέρ, πήγε ακόμη και στην κουζίνα, αλλά κανείς δεν είχε δει τη μυστηριώδη θεά με το

άσπρο φόρεμα. Ήταν σαν να την ονειρεύτηκε, και το όνειρό του να διαλύθηκε με το πρώτο φως της μέρας.

Γύρισε θυμωμένος στο δωμάτιό του κι άρχισε να βηματίζει σαν λιοντάρι στο κλουβί. Στην ιδέα και μόνο ότι την έχασε, του ερχόταν τρέλα. Κάποια στιγμή κάθισε στο κρεβάτι κι έκρυψε το πρόσωπο στις χούφτες του.

«Θα τη βρω», ψιθύρισε σαν να προσπαθούσε να παρηγορήσει τον εαυτό του. Κι ύστερα, με πείσμα: «Θα τη βρω!»

Τράβηξε τα χέρια του από το πρόσωπο, ένωσε τις άκρες των δαχτύλων του κι έβαλε το μυαλό του να δουλέψει. Ο Παύλος και η Χριστίνα δεν μπόρεσαν να κάνουν τίποτα – ήταν τελείως ερασιτέχνες ή δεν ενδιαφέρθηκαν όσο έπρεπε. Όμως ένας επαγγελματίας... ένας ιδιωτικός ντετέκτιβ;

Στη σκέψη αυτή ζωντάνεψε το βλέμμα του, αναθάρρησε η καρδιά του. Ναι, αυτό ήταν! Χρειαζόταν έναν ιδιωτικό ντετέκτιβ· τον καλύτερο! Ο αδελφός του θα ήξερε ποιον να του συστήσει...

«Σιτ!» γρύλισε. Ο Νίκος έλειπε στο εξωτερικό, σ' ένα από τα ατέλειωτα επαγγελματικά ταξίδια του.

«Η Κούλα...» ψιθύρισε. Η γραμματέας της μητέρας του ήξερε τα πάντα, κι ό,τι δεν ήξερε μπορούσε να το μάθει σε χρόνο dt!

Πετάχτηκε σαν ελατήριο κι έτρεξε στο κυρίως σπίτι. Η Κούλα, όπως το φαντάστηκε, ήταν στο γραφείο της μητέρας του κι εξηγούσε υπομονετικά στην Έλσα το περιεχόμενο κάποιων εταιρικών εγγράφων που έπρεπε να υπογράψει.

«Άσε με τώρα, δεν μπορώ, έχω ραντεβού με τη μανικουρίστα».

«Η μανικιουρίστα θα έρθει σε μισή ώρα, κυρία Αποστόλου. Προλαβαίνετε».

Μόλις είδε τον γιο της, η Έλσα βρήκε ευκαιρία να το σκάσει από τη γραμματέα της. Σηκώθηκε και πήγε κοντά του λέγοντας: «Καλημέρα, χρυσό μου». Έγειρε στο πλάι το κεφάλι της κι ο Άρης τη φίλησε απρόθυμα στο μάγουλο. «Τα λέμε λοιπόν!» πέταξε αεράτα σε όλους και σε κανέναν κι έγινε καπνός.

Η Κούλα μάζεψε κατσουφιασμένη τους φακέλους, ενώ ο Άρης ριχνόταν σε μια πολυθρόνα.

«Τι γίνεται, Κούλα, πάλι σου κάνει γυμνάσια η Έλσα;»

Η Κούλα ήταν από τους ανθρώπους που δε μασάνε τα λόγια τους. «Αυτή είναι πιο κακομαθημένη από σένα», απάντησε ξερά.

«Να σε ρωτήσω κάτι», άλλαξε κουβέντα ο Άρης. «Ποιον θα μου πρότεινες αν ήθελα έναν καλό ιδιωτικό...»

Και τότε θυμήθηκε ότι η Κούλα ήταν ο μόνος άνθρωπος στο σπίτι που δεν τον είχε ρωτήσει για τη Μαίρη.

«Μήπως πήρε σήμερα το μάτι σου μια κοπέλα με άσπρο φόρεμα;»

«Ναι», απάντησε ατάραχη η Κούλα.

Η καρδιά του Άρη έχασε έναν χτύπο κι ύστερα άρχισε να καλπάζει ξέφρενα.

«Πώς... πώς ήταν;»

«Ψηλή, καστανή, με άσπρο φόρεμα, ψηλοτάκουνα σανδάλια και μια αλυσίδα στον αστράγαλο», έκανε ακριβή περιγραφή η Κούλα.

Ο Άρης καταράστηκε νοερά τη βλακεία του. Ο πρώτος που θα έπρεπε να ρωτήσει ήταν η Κούλα, που τα ξέρει όλα!

«Και τι... τι έκανε;»
«Ερχόταν από την πισίνα και μου ζήτησε να καλέσω ταξί».
«Είπε τίποτα;»
«Σαν τι;»
«Ξέρω γω; Οτιδήποτε. Πού μένει».
«Σ' εμένα όχι».
«Ααα...» έκανε απογοητευμένος ο Άρης.
«Θα το είπε όμως σίγουρα στον ταξιτζή».
«Μπράβο, ρε Κούλα! Δεν παίζεσαι!» Κι ύστερα σκέφτηκε κάτι κι ο ενθουσιασμός του ξεφούσκωσε σαν μπαλόνι. «Πού θα βρούμε όμως τον ταξιτζή;»
«Θα ρωτήσουμε στην εταιρεία ραδιοταξί», απάντησε με ετοιμότητα η Κούλα.
«Να σε φιλήσω!»
«Άσ' το καλύτερα».
«Κουλίτσα μου, θα βρεις τον ταξιτζή;»
«Γιατί δε ζήτησες το τηλέφωνό της; Συνήθως είναι πιο απλό έτσι».
«Ήξερα πως θα το βρει η καλή μου νεράιδα με το ραβδί της!»
«Για το τηλέφωνο δε γίνεται τίποτα, τη διεύθυνση όμως...»
Οι εταιρείες ραδιοταξί δε δίνουν συνήθως σε ιδιώτες πληροφορίες για τις κούρσες, αλλά το όνομα «Αποστόλου» έκανε θαύματα. Αν και ο εντοπισμός του ταξιτζή αποδείχτηκε αρκετά δύσκολος και πέρασε άλλη μία βασανιστική ώρα για τον Άρη, τελικά η Κούλα έσπρωξε προς το μέρος του ένα χαρτί με μια διεύθυνση στον Περισσό.
«Είναι σε μια μικρή πλατεία», του είπε. «Ο ταξιτζής δεν

ήξερε τον αριθμό, αλλά στο ισόγειο της πολυκατοικίας που μπήκε η κοπέλα υπάρχει ένα ψιλικατζίδικο».

«Κούλα, είσαι ο σωτήρας μου!»

Η γυναίκα τον λοξοκοίταξε χωρίς να κάνει κανένα σχόλιο κι ο Άρης άρπαξε το χαρτί κι έφυγε βιαστικός από το γραφείο.

Μισή ώρα αργότερα είχε κάνει άλλο ένα ντους κι ήταν ντυμένος. Κάλεσε από την εσωτερική γραμμή το γκαράζ να ρωτήσει για τη Φεράρι του, αλλά του είπαν ότι δεν είχε γυρίσει ακόμη από το σέρβις. Καθώς κατέβαζε το ακουστικό, τράβηξε το βλέμμα του κάτι γυαλιστερό δίπλα στη συσκευή. Ήταν ένα μακρύ κρεμαστό σκουλαρίκι με ημιπολύτιμες πέτρες.

Το πήρε στο χέρι του. Η Σταχτοπούτα είχε χάσει το γοβάκι της, αλλά η θεά του ξέχασε ένα σκουλαρίκι. Το έσφιξε στη χούφτα του και η θύμηση της στιγμής που της το έβγαλε πυρπόλησε τα σωθικά του.

Σήκωσε τη σφιγμένη γροθιά στο στόμα του και την άγγιξε με τα χείλη του.

«Σε βρήκα!» ψιθύρισε.

ταν γύρισε στο σπίτι της η Μαίρη, κατά τις έντεκα, δεν την κρατούσαν τα πόδια της. Η διαδρομή μέσα από το κέντρο της Αθήνας της είχε δώσει τη χαριστική βολή. Η ζέστη, το καυσαέριο, οι κόρνες των αυτοκινήτων ήταν ένα μαρτύριο που καταπόνησε το κορμί και τσάκισε τα νεύρα της. Ρίχτηκε εξουθενωμένη στο κρεβάτι και κοιμήθηκε άλλες δυο ώρες.

Ξύπνησε αρκετά ανανεωμένη και μετά από ένα απολαυστικό αφρόλουτρο ο οργανισμός της επανήλθε στους φυσιολογικούς ρυθμούς του. Έφαγε λίγα κεράσια, έφτιαξε καφέ και τηλεφώνησε στη Λένα.

«Έλα, τι γίνεται;» τη ρώτησε.

«Είμαι λιώμα. Μετά το Μάο πήγαμε σ' ένα σκυλάδικο».

«Α, το γλεντήσατε, πουλάκια μου!»

«Πάντως όχι όσο εσύ. Πέρασες καλά με τον νεαρό;»

«Δεν έχω παράπονο».

«Ωραίο παιδί! Πότε θα τον ξαναδείς;»

«Ποτέ».

«Γιατί;» ξαφνιάστηκε η φίλη της.

«Είναι μικρός».

«Έλα, μωρέ, πώς κάνεις έτσι; Δε χάλασε ο κόσμος αν τον περνάς κάνα δυο χρόνια».

«Πες δέκα, να 'σαι μέσα».

«Αποκλείεται!»

«Ναι, καλά».

«Μα αφού τον είδα!»

«Κι εγώ... και μετά ξύπνησα. Κυριολεκτικά!»

«Κυριολεκτικά;»

«Το πρωί που ξύπνησα και τον είδα δίπλα μου έπαθα την πλάκα μου. Μιλάμε για ανήλικο».

«Σοβαρά;»

«Αν δεν είχε πει τόσα ουίσκι, είμαι σίγουρη πως η ανάσα του θα μύριζε γαλατάκι».

«Μμμ... μου βάζεις ιδέες».

«Τι ιδέες;»

«Μήπως πρέπει να σουτάρω τον Γιώργο και να ανανεώθω με κανένα τεκνό;»

Η Λένα είχε μια επεισοδιακή σχέση εδώ και τρία χρόνια. Ο Γιώργος, άπιστος εκ φύσεως, έδινε συνεχώς αφορμές για φοβερές σκηνές κι ατέλειωτους καβγάδες, με αποτέλεσμα το ζευγάρι να έχει φτάσει πολλές φορές στον χωρισμό. Μόνο που μετά διαπίστωναν ότι δεν μπορούσαν να ζήσουν ο ένας χωρίς τον άλλον και ξανάσμιγαν, αφού έδινε ο Γιώργος τους απαραίτητους όρκους πίστης και αφοσίωσης. Το κακό ήταν πως ούτε ο Γιώργος μπορούσε να τηρήσει τους όρκους του αλλά ούτε και η Λένα να τον εγκαταλείψει, παρά τα μεγάλα λόγια και τις προσπάθειές της κατά καιρούς να προσανατολιστεί σε νέα ενδιαφέροντα.

«Άσε, ρε Λένα. Με τους μαθητές μας;» είπε τώρα η Μαίρη.

«Γιατί όχι; Σίγουρα θα είναι εκρηκτικός ο συνδυασμός της αντοχής με την πείρα! Τι λες κι εσύ;»

Η Μαίρη δεν μπήκε στον κόπο να της απαντήσει γιατί ήξερε το κόλλημα της φίλης της με τον Γιώργο.

«Απορώ με ορισμένους γονείς», σχολίασε βλοσυρά. «Πώς αφήνουν έτσι ασύδοτα τα παιδιά τους να ξενουχτάνε, να πίνουν και να ξελογιάζουν ώριμες γυναίκες;»

«Σου κακόπεσε».

«Όχι, αλλά...»

«Πες μου... όχι, πες μου, σκέφτηκες καθόλου τον Κώστα όσο ήσουνα μαζί του;»

Ξαφνικά η Μαίρη συνειδητοποίησε ότι δεν είχε σκεφτεί ούτε μια φορά τον Κώστα από τη στιγμή που την πλησίασε ο μικρός και της ζήτησε να χορέψουν. Και δεν τον σκέφτηκε ούτε σήμερα το πρωί... Λες και δεν πέρασε ποτέ από τη ζωή της...

«Τι μου τον θύμισες τώρα;» είπε στη Λένα. «Τον είχα ξεχάσει τελείως».

«Βλέπεις; Θαυματουργός ο πιτσιρικάς! Γνώμη μου είναι να τον ξαναδείς».

«Κάπως δύσκολο».

«Δεν ανταλλάξατε τηλέφωνα;»

«Όχι».

«Πού πήγατε;»

«Εκεί που μένει. Νομίζω».

«Τότε ξέρεις το σπίτι του».

«Δεν είναι τόσο απλά τα πράγματα. Πρέπει να δουλεύει σε μια χλιδατή βίλα και να μένει στο οίκημα του προσωπικού».

«Μπα;»

«Άλλωστε, σου είπα, είναι πολύ μικρός... ήταν και πιωμένος... Βάζω στοίχημα πως όταν ξύπνησε είχε ξεχάσει ακόμα και την ύπαρξή μου».

«Μην είσαι τόσο σίγουρη. Λοιπόν, τα λέμε το απόγευμα».

«Θα περάσεις;»

«Θα τηλεφωνηθούμε».

Όταν έκλεισε το τηλέφωνο, η Μαίρη βάλθηκε να σκέφτεται το θέμα του Κώστα. Μόλις της τον θύμισε η Λένα, ένιωσε ξανά στα χείλη της την πικρή γεύση της προδοσίας, μα η αλήθεια ήταν ότι από τη στιγμή που την πήρε στην αγκαλιά του ο Άρης και την παρέσυρε στον αργό, λικνιστικό χορό του, ήταν σαν να πέρασε απ' το μυαλό της ένα σφουγγάρι και να έσβησε όλα τα άλλα. Βέβαια, ήταν και το ποτό... Τελικά έχουν δίκιο αυτοί που λένε «πίνω για να ξεχάσω». Μετά από κάμποσες –άραγε πόσες ακριβώς;– βότκες και μια θυελλώδη ερωτική νύχτα, ξεχνάς, έστω και πρόσκαιρα, τον προδομένο έρωτά σου.

Να σημειώσω τη συνταγή για μελλοντική χρήση.

Το απόγευμα που χτύπησε το κουδούνι, η Μαίρη πήγε να ανοίξει σίγουρη πως ήταν η Λένα.

Στο κατώφλι της στεκόταν ο μικρός κι από το ανασηκωμένο χέρι του κρεμόταν κάτι που λαμπύριζε στο ρευστό, διάφανο φως του καλοκαιρινού απομεσήμερου.

«Σου έφερα το σκουλαρίκι σου».

Ήταν φανερό ότι την είχε αιφνιδιάσει. Τον κοίταζε αποσβολωμένη, κρατώντας ακόμη το πόμολο της πόρτας. Φορούσε ένα κοντό κίτρινο νυχτικό και τα ατέλειωτα πόδια της ήταν ξυπόλυτα. Έτσι, τελείως άβαφη, με λυτά και κά-

πως ανάκατα τα μακριά μαλλιά της, ήταν σαν παιδούλα.

Ο Άρης την έσπρωξε απαλά, μπήκε μέσα κι έκλεισε την πόρτα. Την τράβηξε στην αγκαλιά του κι έσκυψε πάνω της.

Η Μαίρη ακούμπησε τις παλάμες της στο στήθος του και προσπάθησε να τον σπρώξει. «Τι... τι κάνεις;»

«Σου φοράω το σκουλαρίκι».

Παραμέρισε τα μαλλιά της και καθώς το περνούσε στο αυτί της είδε τα κόκκινα σημάδια. *Εγώ τα έκανα!* σκέφτηκε και τον διαπέρασε ένα ρίγος ηδονικής ικανοποίησης.

«Πώς με βρήκες;» ψέλλισε σασισιμένη, αλλά ο Άρης είχε κολλήσει ήδη τα χείλη του στον λαιμό της.

«Μου έδειξε τον δρόμο μια καλή νεράιδα», μουρμούρισε πιπιλώντας απολαυστικά τα σημάδια της προηγούμενης νύχτας.

«Σταμάτα...»

Όμως έτρεμε, κι όταν τη φίλησε στο στόμα· κόλλησε πάνω του κι ανταπέδωσε λαίμαργα τα φιλιά του.

Ο ήλιος έγερνε στη δύση όταν σηκώθηκαν επιτέλους απ' το κρεβάτι. Κάποια στιγμή που τηλεφώνησε η Λένα, η Μαίρη της είχε πει ότι δε θα μπορέσει να τη δει γιατί έχει επισκέψεις. Και συνωμοτικά, για να μην την ακούσει ο Άρης, ψιθύρισε: «Ηρθε ο μικρός!» Η φίλη της άρχισε να τη βομβαρδίζει με ερωτήσεις αλλά η Μαίρη έκλεισε το τηλέφωνο.

Βγήκαν να καθίσουν στο μπαλκόνι.

«Τι θα πεις;» τον ρώτησε.

«Ένα ουίσκι με πάγο».

«Δε νομίζεις πως πίνεις πολύ για την ηλικία σου;»

«Τι έχει η ηλικία μου;»

Η Μαίρη ανασήκωσε το φρύδι της χωρίς να του απαντήσει και μπήκε στο σπίτι. Λίγο αργότερα επέστρεψε με δύο ποτήρια φρεσκοστυμμένη πορτοκαλάδα κι ένα πιάτο κεράσια.

Απόλαυσαν τον χυμό τους χαλαρωμένοι στις πολυθρόνες, χωρίς να μιλάνε. Η Μαίρη ένωθε ένα ευχάριστο μούδιασμα σε όλο της το σώμα. Ο μικρός ήταν δυναμίτης. Είχε καιρό να κάνει τόσο έντονο σεξ. Τελικά ήταν σωστό αυτό που είχε πει στον Κώστα. Μπορεί οι ώριμοι άντρες να έχουν τεχνική, αλλά τίποτα δεν μπορεί να συγκριθεί με την αγκαλιά ενός νεαρού, ειδικά αν διαθέτει και τεχνική!

Μισόκλεισε τα βλέφαρά της και του έριξε ένα λοξό βλέμμα. Ο Άρης καθόταν νωχελικά, με τα πόδια ανεβασμένα στην απέναντι πολυθρόνα, κι έτρωγε κεράσια. Ήταν μικρός –αρκετά μικρότερός της– αλλά όχι έφηβος. Το απόγευμα που άνοιξε την πόρτα της και τον είδε μπροστά της φάντη μπαστούνι δεν υπήρχε στο πρόσωπό του εκείνη η τρυφεράδα που την τάραξε τόσο πολύ το πρωί, όταν ξύπνησε δίπλα του. Η έκφρασή του είχε έναν βαθμό εγρήγορσης ασυνήθιστο για την ηλικία του και τα μάτια του μια διεισδυτικότητα που έφτανε στα όρια του κυνισμού, εξαφανίζοντας κάθε ίχνος της παιδικότητας που έφερνε στην επιφάνεια η χαλάρωση του ύπνου.

«Τελικά πόσων χρόνων είσαι, Άρη;»

«Είκοσι δύο», είπε χωρίς να γυρίσει προς το μέρος της.

«Και με τι ασχολείσαι;»

«Με πολλά και με τίποτα». Γύρισε και την κοίταξε. «Εσύ πόσο είσαι;»

«Είκοσι εφτά».

«Και με τι ασχολείσαι;»

«Είμαι καθηγήτρια αγγλικών. Έχω ένα φροντιστήριο ξένων γλωσσών με δύο φίλους».

«Ναι; Νόμιζα πως είσαι μοντέλο».

Γέλασε.

«Λυπάμαι αν σε απογοήτευσα».

«Καθόλου», έκανε κι άλλαξε συζήτηση. «Τα κεράσια μου άνοιξαν την όρεξη. Σήμερα δεν έχω φάει τίποτα».

«Ούτε γω. Θες να ετοιμάσω κάτι;»

Σηκώθηκε όρθια.

Τη σταμάτησε πιάνοντάς την από τον καρπό.

«Οι θεές δεν πρέπει να ασχολούνται με πράγματα πεζά όπως η κουζίνα».

Η Μαίρη γέλασε ξανά κι ανακάτεψε τρυφερά τα μαλλιά του.

«Δεν έχω καμιά αντίρρηση! Φτιάξε εσύ να φάμε!»

«Προτιμώ να σε βγάλω έξω».

Το σκέφτηκε.

«Πού να τρέχουμε τώρα, βαριέμαι».

«Πήγαινε να ντυθείς γιατί ξέρω να φτιάχνω μόνο καφέ – κι αυτόν με μικρές πιθανότητες επιτυχίας».

Όταν κατέβηκαν να φύγουν, στη μικρή ήσυχη πλατεία τούς περίμενε παρκαρισμένο το Ρέιντζ Ρόβερ.

«Πάλι πήρες το ξένο αυτοκίνητο;» τον μάλωσε.

«Μη φοβάσαι, δε θα το αναζητήσει ο ιδιοκτήτης του. Λείπει», απάντησε αδιάφορα.

Την πήγε σ' ένα γνωστό εστιατόριο της Κηφισιάς κι όταν τους έδωσαν το μενού και είδε τις τιμές, η Μαίρη αποφά-

σισε να επιμείνει να πληρώσουν μισό μισό τον λογαριασμό. Δεν ήταν σωστό να καταξοδευτεί για χάρη της.

Προφανώς, όμως, ο Άρης ήθελε να την εντυπωσιάσει γιατί παρήγγειλε αφειδώς και στο τέλος ζήτησε ένα παλιό γαλλικό κρασί που, απ' ό,τι είχε δει στον κατάλογο η Μαίρη, η τιμή του άγγιζε τα εκατόν πενήντα ευρώ.

«Δεν έπρεπε να παραγγείλεις τόσα πολλά», του είπε αυστηρά μόλις απομακρύνθηκε ο σερβιτόρος.

«Γιατί;» τη ρώτησε με ανυπόκριτη απορία. «Πεινάω σαν λύκος».

«Κι αυτό το κρασί τι το ήθελες;»

«Δε σου αρέσει;» τη ρώτησε ανήσυχος. «Θα παραγγείλω κάτι άλλο».

Και σήκωσε το χέρι του να καλέσει τον σερβιτόρο.

Τον συγκράτησε.

«Δεν ξέρω αν μ' αρέσει γιατί δεν το έχω δοκιμάσει», του είπε εκνευρισμένη από την επιπολαιότητά του.

«Είναι αρκετά καλό. Εγώ το πίνω τακτικά», τη βεβαίωσε με το φυσικότερο ύφος του κόσμου.

«Πολύ ακριβά γούστα έχεις», σχολίασε παγερά.

Χαμογέλασε και ξαφνικά το πρόσωπό του έγινε πάλι παιδικό, ακαταμάχητο.

«Ακριβά και εκλεκτά», τόνισε χαϊδεύοντας το χέρι της.

Η Μαίρη, όμως, σκεφτόταν ότι την άλλη μέρα έπρεπε να σηκώσει λεφτά με την κάρτα μετά το τσουνάμι που θα σάρωνε απόψε το πορτοφόλι της.

Φαίνεται ότι τον Άρη δεν τον απασχολούσαν τέτοια μικροπράγματα γιατί έφαγε με όρεξη και κάποια στιγμή θέλησε να παραγγείλει και δεύτερο μπουκάλι.

«Όχι βέβαια!» του είπε κοφτά η Μαίρη.

«Τελικά δε σου άρεσε ε;» της είπε μ' εκείνη την εκνευριστική αφέλεια.

Η Μαίρη τον κοίταξε στα μάτια και κατάλαβε ότι δεν έπαιζε θέατρο. Παρά την άνεση και τον κοσμοπολίτικο αέρα του, κατά βάθος ήταν παιδί. Ένα παιδί που ήθελε να την εντυπωσιάσει και δεν το ένοιαζε αν θα ξόδευε για ένα γεύμα όλο το μηνιάτικό του. Σκέφτηκε ότι αν του έκανε λόγο για την τιμή του κρασιού θα τον πρόσβαλλε κι ίσως ο πληγωμένος του εγωισμός να τον έσπρωχνε σε μεγαλύτερες σπατάλες. Αποφάσισε, λοιπόν, να το χειριστεί διπλωματικά.

«Όχι, όχι, ήταν θαυμάσιο. Σκέφτομαι όμως ότι μετά θα οδηγήσεις».

Γέλασε.

«Χτες δε σε πείραζε που οδηγούσα πιωμένος», της θύμισε.

«Χτες είχα πει κι εγώ».

«Τότε πρέπει να πεις και σήμερα».

Η Μαίρη έκρυψε τον εκνευρισμό της.

«Προτιμώ να κάνουμε έρωτα ξεμέθυστοι», ψιθύρισε.
«Είναι καλύτερα».

«Λες;» ρώτησε προβληματισμένος.

Κούνησε ζωηρά το κεφάλι της.

«Σίγουρα!»

«Αφού το λες εσύ...»

Όταν τελείωσαν και το επιδόρπιο, τον είδε να κάνει ένα νόημα και υπέθεσε ότι ζήτησε τον λογαριασμό.

«Άρη...» έκανε διστακτικά. «Δε θέλω να σε προσβάλω

αλλά... όταν βγαίνω, έχω σαν αρχή να συμμετέχω στον λογαριασμό».

«Ναι; Ενδιαφέρον».

«Είναι απaráβατη αρχή μου. Αισθάνομαι καλύτερα».

«Μάλιστα».

«Δηλαδή δε σε πειράζει να τα πληρώσουμε μισά μισά».

«Μη σε απασχολεί, έχει τακτοποιηθεί».

«Ποιο;»

«Ο λογαριασμός».

«Πότε;»

«Μη σε απασχολεί», επανέλαβε. «Όταν είσαι έτοιμη, μπορούμε να φύγουμε».

«Μα δε μας έφεραν καν λογαριασμό!»

«Οι θεές δεν πρέπει να ασχολούνται με πεζά πράγματα όπως ο λογαριασμός».

«Άρη, σοβαρέψου!»

«Πάμε;» Σηκώθηκε όρθιος.

Όλα τα περίμενε η Μαίρη εκτός από αυτό, ότι θα φύγουν χωρίς να πληρώσουν! Οχ, σκέφτηκε, *τώρα θα μας πιάσουν και μας βλέπω να πλένουμε πιάτα στην κουζίνα!*

Σηκώθηκε, όμως, για να μην προκαλέσει σκηνή και τον άφησε αδιαμαρτύρητα να την πιάσει από τη μέση και να την οδηγήσει στην έξοδο. Κι ήταν τόσο φυσικός, τόσο άνετος, που δεν τους σταμάτησε κανείς· απεναντίας, οι σερβιτόροι ήταν όλο χαμόγελα και υποκλίσεις.

Πρέπει να πλήρωσε, συμπέρανε η Μαίρη. Πότε όμως; Δεν είχε σηκωθεί καθόλου απ' το τραπέζι τους.

Κυριεύτηκε από μια αόριστη ανησυχία.

Μήπως μου διαφεύγει κάτι;

«Άρη, πότε...»

Είχαν βγει στο πεζοδρόμιο και την αγκάλιασε από τη μέση.

«Στο σπίτι σου ή στο δικό μου;» τη ρώτησε.

«Άρη, πες μου, σε παρακαλώ...»

«Στο δικό σου, που είναι κοντά», απάντησε μόνος του.

«Άρη!»

Τη φίλησε στα χείλη.

«Δεν μπορώ να περιμένω, μωρό μου...»

Η Μαίρη δεν τον πίεσε με άλλες ερωτήσεις γιατί μόλις μπήκαν στο Ρέιντζ Ρόβερ τράβηξε κάτι άλλο την προσοχή της. Είδε τυχαία από τον πλαϊνό καθρέφτη να ξεκινάει πίσω τους ένα μεγάλο μαύρο Άουντι με φιμέ τζάμια. Της έκανε εντύπωση γιατί όταν έρχονταν στην Κηφισιά είχε προσέξει σ' ένα φανάρι ένα αυτοκίνητο ακριβώς ίδιο, που είχε κι αυτό φιμέ τζάμια και ακολουθούσε την ίδια διαδρομή μ' εκείνους, γιατί το ξαναείδε στα επόμενα φανάρια. Προσηλώθηκε στον καθρέφτη· το Άουντι βρισκόταν πάντα πίσω τους, σε σταθερή απόσταση.

«Άρη;»

«Μμμ;»

«Νομίζω ότι μας παρακολουθούν».

«Η ασφάλειά μου».

«Η ασφάλειά σου», επανέλαβε χωρίς να καταλαβαίνει.

«Ναι, είναι εκνευριστικοί».

Κάτι μου διαφεύγει.

Σε λίγα λεπτά όμως έφταναν σπίτι της και προτίμησε να περιμένει.

Ήταν σκυθρωπή κι αμίλητη όση ώρα έκαναν να παρκά-

ρουν και να ανέβουν πάνω. Απ' το μυαλό της περνούσαν διάφορες παράξενες ιδέες, αλλά καμιά δεν είχε ειρμό και λογική.

Μόλις μπήκαν στο διαμέρισμα, την άρπαξε να τη φιλήσει. Του ξέφυγε, προχώρησε στο σαλόνι κι άναψε τα φώτα.

Ο Άρης την ακολούθησε.

Γύρισε προς το μέρος του και σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος.

«Μήπως μου διαφεύγει κάτι;» τον ρώτησε κοιτάζοντάς τον στα μάτια.

«Μμμ... ίσως έχει γίνει κάποιο μπέρδεμα», συμφώνησε ανέμελα. «Νομίζω πως είναι καλύτερα να συστηθούμε».

«Να συστηθούμε», επανέλαβε αμήχανα, χωρίς να καταλαβαίνει.

«Αριστείδης Αποστόλου».

«Μαρία Βερενίκη Ρόζα Παπά», απάντησε μηχανικά.

«Και τώρα μπορώ να φιλήσω και τις τρεις σας;» Κι έκανε ένα βήμα προς το μέρος της.

Τον σταμάτησε απλώνοντας τα χέρια της.

«Πότε πλήρωσες τον λογαριασμό;»

«Δεν τον πλήρωσα εγώ».

«Ποιος πλήρωσε».

«Οι άντρες της ασφάλειάς μου».

«Αυτοί που μας παρακολουθούσαν;»

«Ναι».

«Και γιατί έχεις ασφάλεια, γιατί...» Σταμάτησε απότομα. «Είπες Αποστόλου;»

Έγνεψε καταφατικά.

«Των... των γνωστών Αποστόλου;»

Έγνεψε ξανά.
«Με δουλεύεις;»
Αυτή τη φορά έγνεψε αρνητικά.
«Των εφοπλιστών και τραπεζιτών και... και δεν ξέρω κι
εγώ τι άλλο είναι;»
«Αυτών».
«Και γιατί δε μου το είπες;»
«Δε σ' το έκρυψα. Σε πήγα σπίτι μου».
«Πού να φανταστώ πως ήταν δική σου η χλιδάτη η βι-
λάρα;» αναφώνησε αγανακτισμένη. «Εγώ νόμιζα... νόμι-
ζα πως είσαι βοηθός του κηπουρού!»
«Πειράζει που δεν είμαι;» ρώτησε ατάραχος.
«Αν θες να ξέρεις... ναι, πειράζει!»
«Μπορώ να μάθω γιατί;»
«Γιατί ανήκουμε σε δύο τελείως διαφορετικούς κό-
σμους! Ηλικιακά και οικονομικά και κοινωνικά!»
«Ναι, ανήκουμε σε δύο τελείως διαφορετικούς κό-
σμους», συμφώνησε καθώς την αγκάλιαζε· κι αυτή τη φο-
ρά, όταν προσπάθησε να του ξεφύγει, την έσφιξε μέχρι που
την ακινητοποίησε. «Γιατί εσύ είσαι θεά κι εγώ ένας κοινός
θνητός».

Όταν η Μαίρη γνώρισε τον Άρν, ήταν σίγουρη ότι η σχέση τους θα κρατούσε για λίγο. Αυτό έλεγε η λογική. Εκείνος ήταν μερικά χρόνια μικρότερος, προερχόταν από μια πλούσια οικογένεια, ήταν πεισματάρης και κακομαθημένος. Ήταν φανερό πως δεν ταίριαζαν καθόλου και τίποτα δεν έδειχνε τη δραματική τροπή που θα έπαιρναν τα γεγονότα.

Μόνο που η μοίρα όριζε διαφορετικά τις ζωές τους. Εκείνος της είχε παραδοθεί από την πρώτη στιγμή που την είδε κι έκανε αυτό που του υπαγόρευε το παράφορο πάθος του.

Όταν η σύγκρουση με τη λογική έγινε αδυσώπητος πόλεμος, η Μαίρη βρέθηκε χωρίς να το καταλάβει σ' ένα πέτρινο σπιτάκι, στη μέση του πουθενά. Η μνήμη της δεν τη βοηθούσε καθόλου να καταλάβει ούτε πώς ούτε πότε έφτασε εκεί, ενώ το αφιλόξενο τοπίο της άγριας φύσης δημιουργούσε δυσσιώπνες σκέψεις.

Για ένα ήταν σίγουρη: πίσω από όλη αυτή την περιπέτεια κρυβόταν το σατανικό μυαλό του αδελφού του Άρν. Κι ενώ η ίδια ήταν αποφασισμένη να κλείσει τους λογαριασμούς της με τους ανθρώπους που έκαναν άνω κάτω τη ζωή της, ο μικρός φτερωτός θεός είχε άλλα σχέδια και περίμενε υπομονετικά να έρθει η ώρα που θα έγραφε την τελευταία λέξη.

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-1747-9

9 786180 117479

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 18746

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η